

# Spomini na Kolarja

Ko sem obiskoval prvi razred ljudske šole na Suhi, se je na sosednji kmetiji naselil pravi čudak. Kmečko poslopje je bilo že v zelo slabem stanju, ker na tej domačiji že dolgo niso več kmetovali. Nekoč pa je bila to ena najvidnejših in lepih kmetij, ki so spadale pod suško graščino. Že kmalu smo se otroci z možakarjem spoprijateljili, ker je bil zabavnega značaja ter nam je pripovedoval zanimive in napete štoriije. Kolar so ga ljudje klicali zaradi njegovega poklica. Bil je namreč oglar in je dolga leta napravljaj iz trdega lesa lesno oglje. To pa je delal tik ob svoji zelo siromašni leseni uti nekaj sto metrov pod vrhom Komlja – v Žikovem grabnu. Postavil je veliko oglarsko kopo iz trdega lesa, katero je moral potem več dni previdno kuriti in čuvati ogenj.

Končno je iz tega velikanskega kupa lesa pridobil lesno oglje, ki ga je prodajal in se s tem bolj slabo kot dobro preživljaj. Mi pa smo ga bili veseli, ker je predvsem nam otrokom delal kratek čas in nam tudi obljubljal to ali ono. Meni je pripravljaj letalo, ki naj bi več dni ostalo v zraku in pristalo šele, ko bi se vreme poslabšalo. Vsakič, ko sem ga spraševal po čudežni



igrači, mi je odgovoril: „Pueb, mav še počakaj, morm še ta prave rorčke poiskat!“ (Fant, malo še počakaj, ker moram še poiskati pravilne paličice!) To se je vleklo kar nekaj tednov, ne da bi na koncu res dobil obljubljeno letalo. Nisem mu zameril, saj se je kmalu navrh obetala spet nova igrača, namreč sončna ura. Vsak dan sem ga obiskal in ga nadlegoval zaradi obljubljenega darila. Po nešteti prošnjah mi je nekega dne res ugodil in mi kar na hitro narisal na star karton nekaj sončni uri podobnega. Malo sem že bil razočaran, a vseeno sem se veselil, ker sem po dolgih tednih čakanja le dobil nekaj oprijemljivega. Tudi sestro in sestrično je vlačil s svojimi obljubami za nos, saj je njima govoril o veliki skrinji, polni zlatih verižic, prstanov in dragocenih draguljev. „Kdaj pa bote prpeloli tistu kištu“? sta ga pogostokrat dregali, a vedno je imel kakšen smešen izgovor. Tudi s kartami je vedeževal in tako krajšal čas otrokom in tudi odraslim. Zameril mu pa ni nihče, saj smo vedeli, da je imel skromno življenje in je samo prikriival svoje siromaštvo.

